

// नक्षत्र सूक्तम् //

तैत्तरीय ब्राह्मण, अष्टकम् ३, प्रश्नः १
तैत्तरीय संहिता, काण्डं ३, प्रपाठकः ५, अनु. १

ॐ ॥ अग्निर्नः पातु कृत्तिकाः । नक्षत्रं देवमिन्द्रियम् । षडमासां विचक्षणम् । हविरासं जुहोतन
। यस्य भान्ति रश्मयो यस्य केतवः । यस्येमा विश्वा लुवनानि सर्वा । स कृत्तिकाभिरभि
संवसानः । अग्निर्नो देवः सुविते दधातु ॥ १ ॥

प्रजापते रोहिणी वेतु पत्नी । विश्वरूपा बृहती चित्रभानुः । सा नो यज्ञस्य सुविते दधातु ।
यथा ज्वेम शरदः सवीराः । रोहिणी देव्युद्गात्पुरस्तात् । विश्वा रूपाणि प्रतिमोदमाना ।
प्रजापतिगं हविषा वर्धयन्ती । प्रिया देवानामुपयातु यज्ञम् ॥ २ ॥

सोमो राज मृगशीर्षेण आगन्न । शिवं नक्षत्रं प्रियमस्य धाम । आप्यायमानो बहुधा जनेषु
। रेतः प्रजं यजमाने दधातु । यते नक्षत्रं मृगशीर्षमस्ति । प्रियगं राजन प्रियतमं प्रियाणाम्
। तस्मै ते सोम हविषा विधेम । शन्न अघि द्विपदे शं यतुष्पदे ॥ ३ ॥

आर्द्रया रुद्रः प्रथमा न अति । श्रेष्ठो देवानां पतिरध्नियानाम् । नक्षत्रमस्य हविषा विधेम ।
मा नः प्रजागं रीरिषन्मोत वीरान् । हृती रुद्रस्य परिणो वृषाक्तु । आर्द्रा नक्षत्रं जुषतागं
हविर्नः । प्रमुञ्चमानौ दुरितानि विश्वा । अपाघशगंसं नुदतामरातिम् ॥ ४ ॥

पुनर्नो देवदितिः स्पृणोतु । पुनर्वसू नः पुनरेतां यज्ञम् । पुनर्नो देवा अभियन्तु सर्वे । पुनः
पुनर्वो हविषा यजामः । अेषा न देव्यदितिरनर्वा । विश्वस्य तर्त्री जगतः प्रतिष्ठा । पुनर्वसू
हविषा वर्धयन्ती । प्रियं देवानामप्येतु पाथः ॥ ५ ॥

बृहस्पतिः प्रथमं जयमानः । तिष्यं नक्षत्रमभि संभभूव । श्रेष्ठो देवानां पृतनासु जिष्णुः ।
द्विशोतनु सर्वा अभयं नो अस्तु । तिष्यः पुरस्ताद्दुत मध्यतो नः । बृहस्पतिर्नः परिपातु
पश्चात् । आघेतां द्वेषो अभयं कृणुताम् । सुवीर्यस्य पतयः स्याम् ॥ ६ ॥

षडगं सर्पेभ्यो हविरस्तु जुष्टम् । आश्रेषा येषामनुयन्ति येतः । ये अन्तरिक्षं पृथिवीं
क्षियन्ति । ते नः सर्पासो हवमागमिष्ठाः । ये रोचने सूर्यस्यापि सर्पाः । ये द्विवं देवीमनु
संचरन्ति । येषामाश्रेषा अनुयन्ति कामम् । तेभ्यः सर्पेभ्यो मधुमन्जुहोमि ॥ ७ ॥

ઉપહૂતાઃ પિતરો યે મઘાસુ । મનોજવસઃ સુકૃતઃ સુકૃત્યાઃ । તે નો નક્ષત્રે હવમાગમિષ્ઠાઃ ।
સ્વઘાભિર્યજ્ઞં પ્રયતં જુષન્તામ । યે અગ્નિદગ્ધા યેટનગ્નિદગ્ધાઃ । યેટમુલ્લોકં પિતરઃ ક્ષિયન્તિ
। યાગ્શ્ચ વિદ્મચાગં ઉ ચ ન પ્રવિદ્મ । મઘાસુ યજ્ઞગં સુકૃતં જુષન્તામ ॥ ૮ ॥

ગવાં પતિઃ ફલ્ગુનીનામસિ ત્વમ । તદર્ચમન વરુણમિત્ર ચારુ । તં ત્વા વચગં સનિતારગં
સનીનામ । જવા જવન્તમુપ સંવિશેમ । યેનેમા વિશ્વા ભુવનાનિ સંજિતા । યસ્ય દેવા અનુ
સંચન્તિ ચેતઃ । અર્ચમા રાજાટજરસ્તુ વિષ્માન । ફલ્ગુનીનામૃષભો રોરવીતિ ॥ ૯ ॥

શ્રેષ્ઠો દેવાનાં ભગવો ભગાસિ । તત્ત્વા વિદુઃ ફલ્ગુનીસ્તસ્ય વિતાત । અસ્મભ્યં ક્ષત્રમજરગં
સુવીર્યમ । ગોમદશ્ચવદુપ સન્નુદેહ । ભગો હ દાતા ભગ ઈત્પ્રદાતા । ભગો દેવીઃ
ફલ્ગુનીરાવિવેશ । ભગસ્યેતં પ્રસવં ગમેમ । યત્ર દેવૈઃ સઘમાદં મદેમ ॥ ૧૦ ॥

આચાતુ દેવઃ સવિતોપચાતુ । હિરણ્યચેન સુવૃતા રથેન । વહન, હસ્તગં સુભગં વિદ્મનાપસમ
। પ્રચચ્છન્તં પપુરિં પુણ્યમચ્છ । હસ્તઃ પ્રચચ્છ ત્વમૃતં વસીયઃ । દક્ષિણેન પ્રતિગૃભ્ણીમ
એનત । દાતારમઘ સવિતા વિદેય । યો નો હસ્તાચ પ્રસુવાતિ યજ્ઞમ ॥ ૧૧ ॥

ત્વષ્ટા નક્ષત્રમભ્યેતિ ચિત્રામ । સુભગં સસંચુવતિગં રોચમાનામ । નિવેશયન્નમૃતાન્મર્ત્યાગંશ્ચ ।
રૂપાણિ પિગંશન ભુવનાનિ વિશ્વા । તન્નસ્ત્વષ્ટા તદુ ચિત્રા વિચષ્ટામ । તન્નક્ષત્રં ભૂરિદા અસ્તુ
મહ્યમ । તન્નઃ પ્રજાં વીરવતીગં સનોતુ । ગોભિર્નો અશ્વૈઃ સમનકતુ યજ્ઞમ ॥ ૧૨ ॥

વાયુર્નક્ષત્રમભ્યેતિ નિષ્ટ્યામ । તિગ્મશૃંગો વૃષભો રોરુવાણઃ । સમીરચન ભુવના માતરિશ્વા ।
અપ દ્વેષાગંસિ નુદતામરાતીઃ । તન્નો વાયુસ્તદુ નિષ્ટ્યા શ્રુણોતુ । તન્નક્ષત્રં ભૂરિદા અસ્તુ મહ્યમ
। તન્નો દેવાસો અનુજાનન્તુ ડામમ । યથા તરેમ દુરિતાનિ વિશ્વા ॥ ૧૩ ॥

દૂરમસ્મચ્છત્રવો યન્તુ ભીતાઃ । તદિન્દ્રાગ્ની કૃણુતાં તદ્દિશાખે । તન્નો દેવા અનુમદન્તુ યજ્ઞમ ।
પશ્ચાત પુરસ્તાદભયન્નો અસ્તુ । નક્ષત્રાણામધિપત્ની વિશાખે । શ્રેષ્ઠાવિન્દ્રાગ્ની ભુવનસ્ય ગોપૌ
। વિષૂચઃ શત્રૂનપબાધમાનો । અપ ક્ષુધં નુદતામરાતિમ ॥ ૧૪ ॥

पूष्णीं पश्चाद्भुत पूष्णीं पुरस्तात् । उन्मध्यतः पौर्णमासी जिगाय । तस्या देवा अधि संवसन्तः ।
। उत्तमे नाक ईह मादयन्ताम् । पृथ्वी सुवर्चा युवतिः सजोषाः । पौर्णमास्युदगाच्छोभमाना ।
आध्याययन्ती दुरितानि विश्वा । उरु दुहां यजमानाय यज्ञम् ॥ १५ ॥

ऋध्यास्म हव्यैर्नमसोपसद्य । मित्रं देवं मित्रधेयं नो अस्तु । अनूराधान हविषा वर्धयन्तः ।
शतं जवेम शरदः सवीराः । चित्रं नक्षत्रमुदगात्पुरस्तात् । अनूराधास ईति यद्ददन्ति । तन्मित्र
अेति पथिभिर्देवयानैः । हिरण्ययै-र्विततै-रन्तरिक्षे ॥ १६ ॥

ईन्द्रो ज्येष्ठामनु नक्षत्रमेति । यस्मिन् वृत्रं वृत्र तूर्ये ततार । तस्मिन्वय-ममृतं दुहानाः ।
क्षुधन्तरेम दुरितिं दुरिष्टिम । पुरन्दराय वृषभाय धृषणवे । अषाढाय सहमानाय मीढुषे ।
ईन्द्राय ज्येष्ठा मधुमदुहाना । उरुं कृणोतु यजमानाय लोकम् ॥ १७ ॥

मूलं प्रजां वीरवतीं विदेय । पराय्येतु निरृक्तिः पराया । गोभिर्नक्षत्रं पशुभिः समकतम् ।
अहर्भूयाद्यजमानाय मधुम् । अहर्नो अद्य सुविते दधातु । मूलं नक्षत्रमिति यद्ददन्ति । पराचीं
वाया निरृक्तिं नुदामि । शिवं प्रजायै शिवमस्तु मधुम् ॥ १८ ॥

या द्विव्या आपः पयसा सम्भूयुः । या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । यासा-मषाढा
अनुयन्ति कामम् । ता न आपः शग्ग स्योना भवन्तु । याश्च कूप्या याश्च नाधारसमुद्रियाः ।
याश्च वैशन्तीरुत प्रासचीर्याः । यासामषाढा मधु भक्षयन्ति । ता न आपः शग्ग स्योना
भवन्तु ॥ १९ ॥

तन्नो विश्वे उप श्रुण्वन्तु देवाः । तदषाढा अत्तिसंयन्तु यज्ञम् । तन्नक्षत्रं प्रथतां पशुभ्यः ।
कृषिर्वृष्टि-र्यजमानाय कल्पताम् । शुभ्राः कन्या युवतयः सुपेशसः । कर्मकृतः सुकृतो
वीर्यावतीः । विश्वान देवान, हविषा वर्धयन्तीः । अषाढाः काममुपयान्तु यज्ञम् ॥ २० ॥

यस्मिन् ब्रह्माभ्यजयत्सर्वमेतत् । अमुञ्च लोक-मिदमूच सर्वम् । तन्नो नक्षत्र-
मभिर्जिद्धिजित्य । श्रियं दधात्वहृणीयमानम् । उभौ लोकौ ब्रह्मणा सञ्जितेभौ । तन्नो
नक्षत्रमभिर्जिद्धियष्टाम । तस्मिन्वयं पृतनाः संजयेम । तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम् ॥ २१
॥

श्रुण्वन्ति श्रोणा-ममृतस्य गोपाम । पुण्यामस्या उपश्रुणोमि वाचम । महीं देवीं
विष्णुपत्नी-मनूर्याम । प्रतीची मेनागं हविषा यजमः । त्रेधा विष्णु-रुगायो विचक्रमे ।
महीं द्विवं पृथिवी-मन्तरिक्षम । तच्छोणैतिश्रव-ईच्छमाना । पुण्यगग श्लोकं यजमानाय
कृण्वती ॥ २२ ॥

अष्टौ देवा वसवः सोम्यासः । यतस्त्रो देवी-रजराः श्रविष्ठाः । ते यज्ञं पान्तु रजसः
परस्तात । संवत्सरीषा-ममृतगग स्वस्ति । यज्ञं नः पान्तु वसवः पुरस्तात ।
दक्षिणतोऽभियन्तु श्रविष्ठाः । पुण्यन्नक्षत्रमग्नि संविशाम । मा नो अराति-रघशगंसाटगन्न ॥
२३ ॥

क्षत्रस्य राजा वराणोऽधिराजः । नक्षत्राणागं शतभिषग्वसिष्ठः । तौ देवेभ्यः कृणुतो दीर्घमायुः
। शतगं सहस्रा लेषजानि धत्तः । यज्ञज्ञो राजा वराण उपयातु । तन्नो विश्वे अग्नि संयन्तु
देवाः । तन्नो नक्षत्रगं शतभिषग्वुषाणाम । दीर्घमायुः प्रतिरह्वेषजानि ॥ २४ ॥

अज अकपाद्दुद्गात्पुरस्तात । विश्वा भूतानि प्रतिमोदमानः । तस्य देवाः प्रसवं यन्ति सर्वे ।
प्रोष्ठपदासो अमृतस्य गोपाः । विभ्राजमानः समिधान उग्रः । आटन्तरिक्षमरुहदगन्धाम ।
तगं सूर्यं देव-मजमेकपादम । प्रोष्ठपदासो अनुयन्ति सर्वे ॥ २५ ॥

अहिर्बुध्नियः प्रथमा न अति । श्रेष्ठो देवानामुत मानुषाणाम । तं ब्राह्मणाः सोमपाः
सोम्यासः । प्रोष्ठपदासो अभिरक्षन्ति सर्वे । यत्वार अकमग्नि कर्म देवाः । प्रोष्ठपदा स ईति
यान, वदन्ति । ते बुध्नियं परिषद्यगग स्तुवन्तः । अहिगं रक्षन्ति नमसोपसध ॥ २६ ॥

पूषा रेवत्यन्वेति पन्थाम । पुष्टिपती पशुपा वाजवस्त्यौ । ईमानि हव्या प्रयता ऋषाणा ।
सुगैर्नो यानैरुपयातां यज्ञम । क्षुद्रान पशून् रक्षतु रेवती नः । गावो नो अश्वागं अन्वेतु
पूषा । अन्नगं रक्षन्तौ बहुधा विज्ञपम । वाजगं सनुतां यजमानाय यज्ञम ॥ २७ ॥

तदश्विनावश्रयुजोपयाताम । शुभं गमिष्ठौ सुयमेभिरश्वैः । स्वं नक्षत्रगं हविषा यजन्तौ ।
मध्वा संपृक्तौ यजुषा समकतौ । यौ देवानां मिषजौ हव्यवाहौ । विश्वस्य दूता-वमृतस्य
गोपौ । तौ नक्षत्रं ऋषाणोपयाताम । नमोऽश्विभ्यां कृणुमोऽश्रयुगन्ध्याम ॥ २८ ॥

अप पाप्मानं भरणीर्भरन्तु । तद्यमो राजा भगवान्, विचष्टाम । लोकस्य राजा महतो महान्,
हि । सुगं नः पन्थामभयं कृणोतु । यस्मिन्नक्षत्रे यम अति राजा । यस्मिन्नेन-मन्व्यषिञ्चन्त
देवाः । तदस्य चित्रगं हविषा यजाम । अप पाप्मानं भरणीर्भरन्तु ॥ २८ ॥

निवेशनी सङ्गमनी वसूनां विश्वा इपाणि वसून्त्यावेशयन्ती । सहस्र-पोषगं सुभगा रराणा
सा न आगन्वर्थसा संविदाना । यत्ते देवा अद्घुर्भागधेयममावास्ये सवसन्तो महित्वा । सा
नो यज्ञं पिपृहि विश्ववारे रयिन्नो धेहि सुभगे सुवीरम ॥ ३० ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥